

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pn-2536/2025-67

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji tog suda Jadranki Liović Merkaš, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Tomislava Perića iz Zagreba, Ulica Rudolfa Bićanića 38, OIB: 92067167646, zastupanog po punomoćniku Darku Grafu, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Primorac i Partneri d.o.o. u Zagrebu, protiv tužene Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, zastupane po punomoćnici Ireni Klenović, zamjenici Općinskog građanskog državnog odvjetništva u Zagrebu, radi naknade štete, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene dana 17. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka, dana 15. listopada 2026., temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 04/08, 84/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), dalje ZPP-a,

p r e s u d i o j e

Nalaže se tuženici Republici Hrvatskoj, OIB: 52634238587, isplatiti tužitelju Tomislavu Perić iz Zagreba, Ulica Rudolfa Bićanića 38, OIB: 92067167646, na ime naknade neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti, 22.471,30 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama od 22. prosinca 2014. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanom za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, kao i nadoknaditi mu prouzročeni parnični trošak u iznosu 11.577,87 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište,

uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke od 15. listopada 2026. do isplate, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je ministar pravosuđa 24. listopada 2011. donio rješenje kojim je, među ostalim, i on izabran za javnog ovršitelja. Radi osiguranja urednog obavljanja te službe zaključio je Ugovor o zakupu poslovnog prostora 19. studeni 2011. Dana 12. prosinca 2011. javni ovršitelji su položili prisegu, nakon čega su dobili Povelju o postavljenju od strane tadašnjeg ministra pravosuđa. Dana 22. prosinca 2011. Hrvatski Sabor je donio odluku o odgodi Zakona o javnim ovršiteljima do 1. srpnja 2012., nakon čega je odgođen do 15. listopada 2012. U međuvremenu su doneseni novi Ovršni zakon, Zakon o prestanku važenja Zakona o javnim ovršiteljima i Zakon o prestanku važenja Zakona o javnoovršiteljskim pristojbama koji su objavljeni u Narodnim novinama br. 112/12. Slijedom navedenog razvidno je da je tužitelju onemogućen početak rada, a donesenim zakonima nije reguliran status javnih ovršitelja i njihov pravni položaj, kao i njihovo obeštećenje, iako neprijeporno trpe štetu, kako imovinsku tako i neimovinsku. S tim u vezi su se javni ovršitelji obratili Ustavnom sudu Republike Hrvatske koji je rješenjem poslovni broj U-I-5612/2011, U-I-6274/2011, U-I-178/2012 i U-I-480/2012 od 23. siječnja 2013. javnim ovršiteljima priznao pravo na legitimna očekivanja naglasivši u točki 22. 1. rečenog rješenja da "stanje neizvjesnosti i nesigurnosti u kojem su se našli imenovani javni ovršitelji zbog opetovanog odgađanja početka njihova rada i kasnijeg potpunog ukidanja profesije za koju su se te osobe pripremale i za koju su stekle kvalifikacije trajalo je oko godinu dana. To stanje produljenje nesigurnosti i neizvjesnosti bilo je prouzročeno opetovanim zakonodavnim intervencijama, što je samo po sebi nesuglasno sa zahtjevima koji iz zakona proizlazi iz načela vladavine prava. Budući da zakonodavac nije odredio prijelazni zakonodavni režim koji bi na zadovoljavajući način riješio problem već imenovanih javnih ovršitelja nakon ukidanja tog instituta, poremećena je pravedna ravnoteža između cilja koji je zakonodavac želio postići ukidanjem instituta javnih ovršitelja u općem ili javnom interesu i zaštite interesa osoba imenovanih za javne ovršitelje. Taj propust također nije u skladu sa zahtjevima koji za zakone proizlaze iz načela vladavine prava, a izravno narušava i načelo legitimnih očekivanja osoba koje su se pouzdale u zakone i valjane pojedinačne pravne akte koji su na temelju tih zakona za njih doneseni. Prema tome, čak i uz pretpostavku da je individualna pravna situacija javnih ovršitelja i mogla biti prikazana kao da služi nekom općem ili javnom interesu, imenovani javni ovršitelji podnijeli su i dalje podnese prekomjeren individualni teret cjelokupne zakonske reforme ovršnog sustava države." Stoga ustaje s tužbom i tužbenim zahtjevom uređenim u podnesku od 8. rujna 2024. (stranica 325-332 spisa) kojim potražuje naknadu štete na način da za neimovinsku štetu zbog povrede prava osobnosti potražuje 42.471,30 EUR sa zateznom kamatom od 22. prosinca 2014., imovinsku štetu u visini 6.048,62 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 1. siječnja 2012., te imovinsku štetu zbog izgubljene dobiti za razdoblje od 1. siječnja 2012. do 14. listopada 2012., uz naknadu troška postupka.

2. Tužena u odgovoru na tužbu čini neprijepornim da je Hrvatski Sabor 26. listopada 2010. donio Zakon o javnim ovršiteljima, te da je 24. listopada 2011. doneseno rješenje Ministarstva pravosuđa kojim je tužitelj imenovan za javnog ovršitelja, kao i da je Hrvatski Sabor 4. listopada 2012. proglasio Zakon o prestanku važenja Zakona o javnim ovršiteljima, te da je dva puta donosio odluku o odgodi primjene Zakona o javnim ovršiteljima i to prvi puta do 1. srpnja 2012. a drugi puta do 15. listopada 2012. Oспорava odgovornost, osnovu i visinu po svim vidovima naknade štete te ističe da se u konkretnoj pravnoj stvari radi o institutu odgovornosti za štetu pretpostavke kojeg su štetna radnja, šteta, uzročna veza i protupravnost, koje moraju biti kumulativno ispunjene. Navodi da nedostaje štetna radnja, kao i protupravnost, slijedom čega nisu ispunjene pretpostavke za odgovornost za štetu. Glede štetne radnje tužena ističe kako je njega legitimna i zakonodavna aktivnost da putem svog zakonodavnog tijela i sukladno ustavnim ovlastima donosi određene zakone i propise. Ističe da je nakon pomne i sveobuhvatne analize utvrđeno kako je model javnoovršiteljske službe skuplji, upitne efikasnosti i neekonomičan, te da je model sudske ovrhe primjereniji gospodarskoj i ekonomsko-političkoj situaciji u zemlji. Tužena sukladno ustavnim ovlastima ima pravo zakonodavnim aktima uređivati društvene odnose u zajednici rukovodeći se zaštitom individualnih prava, ali s posebnom osjetljivošću apostrofiranjem javnog interesa. Izbor provođenja ovrhe sudskim putem je u suglasju i s Ustavom određenim modelom trodiobe vlasti u kojemu upravo sudska vlast ima ustavnu zadaću primjenom pravnih normi u konkretnom postupcima, dakle i u ovršnim, pružati zaštitu individualnim pravima i interesima, slijedom čega se donošenjem Zakona o prestanku važenja Zakona o javnim ovršiteljima nikako ne može i ne smije tretirati kao štetna radnja (tako i VSRH u presudi Rev-1332/2001 i Županijski sud u Zagrebu GŽ-7381/2013). Donošenje nekog zakona ili propisa od strane Hrvatskog Sabora nije protupravno, a nema ni radnje koja bi se klasificirala kao štetna radnja, te nedostaje i kauzalni neksus kao veza koja mora postojati između štetne radnje i štete. Poziva se na adekvacijsku teoriju prema kojoj se od mnogih okolnosti koje su u vezi s nastankom štete uzrokom smatra samo ona koja po redovitom odnosno uobičajenom tijeku stvari dovodi do takve posljedice. Ističe da je Hrvatski Sabor donio Zakon o prestanku važenja Zakona o javnim ovršiteljima na petoj sjednici 28. rujna 2012. s 84 glasa za i 24 glasa protiv. Upravo je zbog osiguranja pravne sigurnosti i vladavine prava u odnosu na javni interes, sukladno postojećoj društvenoj dinamici i potrebi da se svi u društvu solidariziraju kako bi se zajednički podnio teret ekonomske i gospodarske krize, a slijedom utvrđenja kako je javnoovršiteljski model provođenja ovrhe bitno skuplji u odnosu na sudski, došlo do davanja prednosti javnom interesu u odnosu na pojedinačni. Poziva se na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeto u predmetu posl. br. Rev-1469/2019. Predlaže odbiti tuženi zahtjev u cijelosti kao neosnovan.

3. Sud je u ovom predmetu donio međupresudu poslovni broj Pn-2007/2015-14 od 15. veljače 2018. kojom je utvrdio da je tužena odgovorna za štetu tužitelju zbog povrede njegovih legitimnih očekivanja zasnovanih na valjanim pravnim aktima države i na povjerenju pojedinaca u državne institucije i pravo koje one stvaraju.

4. Po žalbi tužene, presudom Županijskog suda u Puli-Pola poslovni broj GŽ-598/2018-2 od 14. siječnja 2019. potvrđena je međupresuda i odbijena žalba tužene kao neosnovana.

5. Po reviziji tužene, rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske (dalje u tekstu: VSRH), poslovni broj Rev-2112/2019-2 od 13. prosinca 2023. ukinute su presuda Županijskog suda u Puli-Pola poslovni broj GŽ-598/2018-2 od 14. siječnja 2019. i međupresuda poslovni broj Pn-2007/2015-14 od 15. veljače 2018. i predmet vraćen istom sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

6. O tužbenom zahtjevu tužiteljice sud je odlučio presudom poslovni broj Pn-2007/2015-39 od 28. travnja 2025.

7. Po žalbama stranaka, Županijski sud u Puli-Pola je presudom i rješenjem poslovni broj GŽ-1017/2025-2 od 20. listopada 2025. potvrdio presudu u dijelu pod točkom I alineja 2. izreke (u dijelu u kojem je odlučeno o imovinskoj šteti), a ukinuo je presudu u dijelu pod točkom I alineja 1. izreke (u dijelu u kojem je odlučeno o neimovinskoj šteti) i u točki III izreke kojom je odlučeno o troškovima postupka, te je u tom dijelu vraćen predmet sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

8. U ponovljenom postupku sud je proveo dokaze: pročitani su zahtjevi za mirno rješenje spora (stranica 28-35), odgovori tužene na isti od 24. ožujka 2015. (stranica 36-37), zahtjevi za polaganje javnoovršiteljskog ispita od 11. kolovoza 2018. (stranica 90-91), obavijest Ministarstva pravosuđa od 19. kolovoza 2011. (stranica 92), rješenje Ministarstva pravosuđa od 19. kolovoza 2011. (stranica 93), zaključak Ministarstva pravosuđa od 19. kolovoza 2011. (stranica 94), uvjerenje Ministarstva pravosuđa od 7. rujna 2011. (lis 95), svjedodžbu Ministarstva pravosuđa od 7. rujna 2011. (stranica 96), tekst Natječaja Ministarstva pravosuđa od 18. kolovoza 2011. (stranica 97-101), prijava na natječaj od 19. rujna 2011. i životopis (stranica 102-105), izjava od 13. rujna 2011. (stranica 106), izjava od 13. rujna 2011. (stranica 107), dopis Ministarstva pravosuđa od 29. rujna 2011. (stranica 108), mišljenje Alpe-Adria Posloводство d.o.o. Zagreb od 7. listopada 2011. (stranica 109-110), dopis Ministarstva pravosuđa od 9. studenog 2011. (stranica 111-113), podnesak od 21. studenog 2011. (stranica 114), dopis Ministarstva pravosuđa od 24. studenog 2011. (stranica 115), Povelja o postavljenju od 12. prosinca 2011. (stranica 116), zahtjev tužitelja Općinskom građanskom sudu u Zagrebu od 15. prosinca 2011. (stranica 117), zahtjev tužitelja Općinskom građanskom sudu u Zagrebu od 15. prosinca 2011. (stranica 118), zahtjev Tomislava Perića Ministarstvu uprave putem Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 15. prosinca 2011. (stranica 119), dopis od 27. veljače 2012. (stranica 120), Ugovor o najmu od 28. studenog 2011. (stranica 121-124), potvrda o plaćanju HYPO Alpe-Adria Bank d.d. od 7. rujna 2011. (stranica 125), potvrda o plaćanju HYPO Alpe-Adria Bank d.d. od 2. siječnja 2012. (stranica 126-127), račun Elektrorad d.o.o. broj 5013/11 od 1. prosinca 2011. i broj 5002/11 od 1. siječnja 2012. (stranica 128 i list 131), potvrde o plaćanju Hypo Alpe-Adria Bank d.d. od 30. studenog 2011. i 9. siječnja 2012. (stranica 129-130 i list 132), e-mail korespondencija tužitelja i zakupodavca od 10. siječnja 2012. (stranica 133), račun br. 12-312-11 Veleposlanstva Sjedinjenih Američkih Država u Republici Hrvatskoj od 7. prosinca 2011., potvrda uplate i e-mail korespondencija (stranica 134-136), prijepis računa br. Z 13/01-12 društva Energoatest zaštita d.o.o. Zagreb od 3. siječnja 2012. (stranica 137), račun br. 20978 društva Narodne novine d.d. Zagreb (stranica 138), potvrda Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. od 16. prosinca 2011. s pripadajućom otpremnicom (stranica 139-141), potvrda Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. od 16. prosinca 2011. (stranica 142), potvrda Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. od 12. lipnja 2012. s pripadajućom otpremnicom br. 71451 od 3. rujna 2012. društva PRIMAT RD d.o.o.

Hrvatski Leskovac (stranica 143-145), račun br. 51172 društva PRIMAT RD d.o.o. Hrvatski Leskovac od 3. rujna 2012. (stranica 146), ponuda broj 310 društva IMO-PAK d.o.o. Zagreb od 16. prosinca 2011. (stranica 147), Ugovor o najmu računala i održavanju informatičke opreme od 21. studenog 2011. i pripadajući Sporazum o raskidu toga ugovora od 1. srpnja 2012. (stranica 148-152), račun br. 17008881 društva Mercator-H d.o.o. Sesvete od 19. prosinca 2011. (stranica 154), račun društva SD Elektronik d.o.o. od 23. prosinca 2011. (stranica 155), račun br. 10677 društva Fliba d.o.o. donji Stupnik od 18. siječnja 2012. (stranica 156 i 157), e-mail korespondencija između tužitelja i njegovog poslodavca u svezi prestanka radnog odnosa (stranica 158-159), Sporazum o prestanku rada od 28. prosinca 2011. i pripadajuću korespondenciju (stranica 160-162), te su saslušani svjedoci Irena Paurević (stranica 242-243), Martin Tandarić (stranica 243-244), Ivana Perić (stranica 244), Hrvoje Perić (245), tužitelj (stranica 250-251, 442-443 spisa), dopunsko financijsko vještačenje u predmetu Pn-2005/2015 od 29. 2.2024. i financijsko vještačenje od 13.10.2023. izrađeno od strane Ručević vještačenja d.o.o. (stranica 333-334c), USB s podacima o zaprimljenom broju ovršnih predmeta u nadležnosti javnih ovršitelja na području Općinskog građanskog suda u Zagrebu i Trgovačkog suda u Zagrebu (stranica 356), medicinskim vještačenjem po dr. Slavku Trontlu (stranica 435-438 spisa), saslušao dr. Trontla (stranica 457 spisa),

9. Slijedom navedenog, pravomoćno je odlučeno o imovinskoj šteti, a ostalo je za odlučiti o neimovinskoj šteti zbog povrede prava osobnosti tužitelja, te o trošku postupka.

10. Uz saslušanje tužitelja i navedenih svjedoka, sud je na okolnost utvrđivanja osnovanosti i visine tužbenog zahtjeva proveo dokaz medicinskim vještačenjem po dr. Slavku Trontlu, spec. neuropsihijatru, stalnom sudskom vještaku.

11. Iz njegova nalaza i proizlazi da je vještačenje proveo temeljem podataka iz spisa predmeta, te nakon razgovora i pregleda tužitelja. Navodi da u spisu nema medicinske dokumentacije (psihijatrijske ili psihologijske) tužitelja. Ističe da to ne znači da tužitelj nije imao potrebu za posjetom psihologu ili psihijatru i tretmanu od strane istih stručnjaka. Tražiti pomoć psihijatra ili psihologa je svjesno izbjegavao zbog možebitne stigme od istog, ali i zbog činjenice da je od strane tadašnjeg poslodavca bio shvaćen kao nelojalan radnik. Posjet psihijatru ili psihologu, te odlazak na bolovanje si nije mogao „priuštiti“ zbog svog statusa unutar firme, ali i zbog financijskih poteškoća u kojima se našao. Iz razgovora s tužiteljem se saznaje da je duži vremenski period (od studenog mjeseca 2011. do listopada 2014.) bio pod utjecajem više vrsta negativnih emocija: u vidu povrijeđenosti, posramljenosti, tjeskobe, frustriranosti, ali i bespomoćnosti. Na sve što se po njega negativno događalo nije imao mogućnosti aktivno reagirati. Doživljavao je negativne emocije i u vidu razočaranja, odbačenosti, neugode, poniženja i tuge. Štoviše imao je osjećaj krivnje zašto mu se sve to dogodilo a imao je dobar radni status u firmi. Često su mu se miješale emocije tuge i ljutnje. Srećom, ljutnju je uspijevaio držati pod kontrolom kako ista ne bi eskalirala u negativnom smislu i dodatno mu otežala životnu situaciju. Psihičke smetnje, koje je osjećao mogu se podvesti pod kategoriju Poremećaja prilagodbe kao posljedice psihičkog stresa koji je proistekao iz činjenice da mu je ime i adresa objavljeni u dnevnim novinama početkom studenoga 2011. Stres povezan s imenovanjem javnim ovršiteljem, koju službu nikada nije započeo zbog zakonskih izmjena, se više puta ponavljao i to: kada je 22. prosinca 2011. donesena Odluka o

odgodi primjene Zakona o javnim ovršiteljima, te kada je 15. listopada 2012. ukinut Zakon o javnim ovršiteljima, te ponovno u siječnju 2013. kada je degradiran u službi, smanjena mu je plaća i ukinuto radno mjesto (samo njemu). Zbog naprijed navedenih razloga postoji jasna uzročno posljedična veza između imenovanja tužitelja javnim ovršiteljem i pojave recidivirajućeg stresa koji se u konačnici razvio u poremećaj prilagodbe. Kod tužitelja je došlo do narušenja njegova duševnog zdravlja što vještak ocjenjuje na način da utvrđuje da je tužitelj trpio strah i to umjereni oscilirajući strah u trajanju 15 dana, te slabiji oscilirajući strah u trajanju 30 dana. Navedeni strah proizašao je iz događaja od studenoga 2011. (objava osobnih podataka u dnevnim novinama), vezano za donošenje odluke o odgodi primjene zakona od 22. prosinca 2011., te vezano za donošenje odluke od 15. listopada 2012. kojom je Zakon ukinut, kao i postupanjem tadašnjeg poslodavca da mu ukine radno mjesto i smanji plaću. Ovaj potonji događaj možda sugerira da nije u uzročno-posljedičnoj vezi s postupanjem tuženice prema tužitelju. Prema mišljenju vještaka spomenuti događaj je proistekao upravo zbog postupanja tuženice prema tužitelju kao imenovanom javnom ovršitelju jer je tadašnji poslodavac tužitelju „zamjerio“ što se javio na natječaj za javnog ovršitelja i time doveo u pitanje svoju lojalnost prema bivšem poslodavcu. Kod tužitelja je došlo do smanjenja njegovih životnih aktivnosti od 5% tijekom tri godine. Privremeno smanjenje životnih aktivnosti od tri godine kod tužitelja proizlazi iz činjenice da je u spomenutom vremenskom periodu bio pod utjecajem više različitih negativnih emocija koje su ometale njegove svakodnevne aktivnosti te je morao ulagati pojačane napore u omjeru od 5% kako bi mogao funkcionirati. Elementa za ocjenu trajnog smanjenja životnih aktivnosti tužitelja nije vještačenjem utvrdio i smatra da isto kod tužitelja ne postoji.

12. U svom usmenom očitovanju, po prigovorima tužene, vještak iste argumentirano otklanja i ostaje kod danog nalaza i mišljenja. Ističe da nije sporno da u spisu predmeta ne postoji nikakva medicinska dokumentacija na ime tužitelja te da je svoj nalaz i mišljenje izradio nakon razgovora s tužiteljem i imajući u vidu činjenice koje su mu bile poznate iz spisa predmeta. Konkretno kod toga misli na radnje koje su se odvijale nakon imenovanja javnih ovršitelja. Smatra da način na koji se sve odvijalo nakon što su kandidati za javne ovršitelje koji su se javili na natječaj položili određeni ispit su postupci koji po njegovom mišljenju i kod svake druge osobe, a ne samo kod tužitelja, bi doveli do vrlo sličnih reakcija i u konačnici određenih trajnih posljedica u vidu smanjenja životne aktivnosti.

13. Iz iskaza svjedokinje Irene Paurević proizlazi da je tužitelja upoznala kada se zaposlila 2011. u tadašnjem Hypo Leasingu. On je radio na radnom mjestu voditelja ovrha na pokretninama i nekretninama. Sjeća se da je preko ljeta uzeo godišnji odmor za učenje za javnoovršiteljski ispit, kojega je i položio i imenovan je javnim ovršiteljem. Bio je vesela osoba u očekivanju novog posla s pozitivnim stavovima i negdje krajem 2011. stavio je zahtjev poslodavcu za raskidom radnog odnosa kako bi s početkom godine mogao početi raditi na novom poslu. Prethodno tomu je pronašao ured i opremio ga svim potrebnim namještajem i uređajima sukladno propisima za obavljanje te službe. No međutim, donijeta je odluka o odgodi primjene tog Zakona i tužitelj je povukao svoj zahtjev poslodavcu s obzirom da si nije mogao dopustiti da ostane bez posla, ali poslodavac je to shvatio kao gubitak povjerenja prema tužitelju i nije htio pristati na povlačenje tog zahtjeva. Dogodila se situacija da je tužitelj bio izložen jakom pritisku uprave i neizvjesnoj situaciji koja se riješila tek nakon što je tužitelj uspio doći do uprave Hypo Banke. Tada mu je uprava dopustila

povlačenje tog zahtjeva, ali je i nadalje nastavila s velikim pritiskom prema njemu na način da je morao ići usmeno obrazlagati svoja pravna mišljenja što je ranije uobičajeno radio pisano, da su njegovi predmeti dugo čekali na potpis, što ranije nije bilo i zapravo je poslodavac radio sve kako bi on otišao. Nitko od njih pravnik nije morao ići na kreditne odbore i obrazlagati svoja stajališta osim njega. Također su vršili stalni nadzor nad njegovim predmetima i on je bio prisiljen stalno pisati izvještaje što oni ostali nisu morali. Zbog svega toga on je od jedne pozitivne vesele osobe postao osoba pod stresom, nervozan, depresivan, promjenjivog raspoloženja i u strahu od gubitka posla. Nakon što je u konačnici Zakon stavljen izvan snage, poslodavac je i nadalje nastavio s pritiscima koji su u konačnici rezultirali s činjenicom da je tužiteljevo radno mjesto ukinuto i njemu je ponuđen ugovor o radu za niže radno mjesto višeg pravnog savjetnika za koje radno mjesto je plaća 20% niža od one koju je dobivao ranije. On je potpisao novi ugovor kako ne bi izgubio posao, ali se i nadalje nastavio pritisak poslodavca na njega sve dok u konačnici 2014. nije našao novi posao i otišao. Osobno joj je poznato, po pričanju tužitelja, da nije imao vlastita sredstva za opremanje prostora i da mu ih je pozajmila obitelj. Također joj je poznato da je i supruga tužitelja ostala bez posla u vremenu prije njegove promjene posla, kao i da su imali maloljetno dijete. Upoznata je s pisanjima medija na način da su javni ovršitelji prikazani negativno, kao šerifi, iako su oni koji su radili ovrhe znali da je uvođenjem te službe to pozitivno. Tužitelj je stalno bio izložen pitanjima njih kolega što će biti s tom službom, a zapravo ni on sam nije znao što će biti i bio je u neizvjesnosti cijelo vrijeme. Oni kao kolege su ga stalno tješili jer su vjerovali da će ta služba profunkcionirati i nisu mogli ni pomisliti da je moguća situacija da se Zakon stavi izvan snage nakon što su javni ovršitelji bili imenovani i imali legitimna očekivanja. U uredu je bilo i pozitivnih i negativnih situacija u odnosu na tužitelja, ali većina kolega je bila solidarna i pružala podršku tužitelju, dok se uprava negativno odnosila prema njemu.

14. Iz iskaza svjedoka Martina Tandarića proizlazi da je s tužiteljem zajedno radio u Hypo Leasingu. Sjeća se kada je učio javnoovršiteljski ispit i isti položio i oni u uredu su to znali, ali ostali nisu znali. Jednoga dana je izašao Jutarnji list s naslovnicom o javnim ovršiteljima kao šerifima i vidjelo se rješenje o imenovanju tužitelja za javnog ovršitelja s njegovim osobnim podacima i adresom prebivališta. Odmah je reagirala njihova uprava koja s tim nije bila upoznata i kako bi riješio neugodnu situaciju tužitelj je predložio sporazumni raskid radnog odnosa jer je sa službom trebao početi 1. siječnja. Sjeća se da su i zajedno tražili namještaj za ured koji je opremao. Tužitelj je u to vrijeme bio u braku i supruga je bila zaposlena, no nije redovito dobivala plaću, a imali su i mldb. dijete i obvezu plaćanja kredita za stan. Nakon što je odgođena primjena tog Zakona, tužitelj se našao u vrlo neugodnoj situaciji i htio je povući sporazumni raskid, no međutim, uprava to nije htjela, ali kako formalno pravno on nije potpisao, a nije bilo razloga za otkaz, nastavio je raditi, s time da mu je uprava ponudila novi ugovor kojeg on nije prihvatio jer je bio na određeno vrijeme od šest mjeseci, odnosno na vrijeme za koje je bila odgođena primjena Zakona. To je uprava krivo shvatila i nakon toga je tužitelj bio izložen svakodnevnim pritiscima na način da se posebno pratio rad u njegovim predmetima i da se stalno tražila neka greška. Jednom prilikom su uspjeli naći grešku i tada su to iskoristili na način da su ukinuli njegovo radno mjesto, a on je bio voditelj odjela ovrhe i stečaja, i ponudili mu ugovor za drugo radno mjesto višeg pravnog savjetnika što je bilo manje plaćeno, a on je isti ugovor prihvatio jer se nije mogao dovesti u situaciju da ostane bez posla. Unatoč desetogodišnjem izvrsnom radu, tužitelj je nakon

opisane situacije bio izložen svakodnevnom stresu od strane nadređenih bez pravog razloga i radilo se zapravo o klasičnom mobingu sve dok nije otišao iz firme 2014. S obzirom na pritiske kojima je bio izložen na radnom mjestu, vidjelo se i na njemu jer je postao sasvim druga osoba od one koja je bio ranije jer mu nije bilo lako raditi u takvim uvjetima. Imali su jako puno posla, svaki od njih po tisuću predmeta i to još uz dodatni pritisak je bilo jako teško funkcionirati.

15. Iz iskaza svjedokinje Ivane Perić, supruge tužitelja, proizlazi da je tužitelj u ljeto 2011. učio za javnoovršiteljski ispit i bio je sav posvećen tome, tako da su i dijete i ona bili zanemareni, a kada je položio s najboljim bodovima, bili su sretni i ponosni. Nakon što je imenovan za javnog ovršitelja očekivali su da će normalno početi s radom kako je planirano s početkom godine jer su vjerovali u sustav i državu koja mu je dala rješenje za rad. Imali su stambeni kredit i očekivali su da će si obiteljsku situaciju popraviti s tim novim poslom. Jednoga dana je na naslovnici Jutarnjeg lista izašao tekst s javnim ovršiteljima koji su prikazani kao šerifi s imenom njenog supruga i adresom prebivališta tako da su svi to mogli vidjeti, a prethodno nitko nije bio upoznat s tim. On je zbog toga imao problema na poslu jer je poslodavac izgubio povjerenje u njega, a i ona osobno je bila izložena razno raznim pitanjima susjeda i poznanika u parku. Uslijedila je odgoda Zakona na šest mjeseci, a nakon toga i njegovo ukidanje i to razdoblje je bilo vrlo teško za njihovu obitelj jer je uz veliki stres na poslu, Tomislav pao u depresiju i bio im je težak obiteljski život jer malo dijete u dobi od tri godine traži puno ljubavi i pažnje, a on mu je u to vrijeme nije bio u mogućnosti dati. Bio je zabrinut, depresivan, bezvoljan, a po noći je imao čak i noćne more i znala ga je probuditi kako bi ih prekinula. To je jako dugo trajalo, a povremeno, čak i danas. Osobno mu je savjetovala da potraži liječničku pomoć, ali se on bojava i toga kako si ne bi stvorio daljnje probleme na poslu. Nisu imali novca za opremanje kancelarije i pozajmili su jedan dio od prijatelja, a jedan od rodbine i još uvijek to nisu vratili jer je ona u međuvremenu ostala bez posla tako da žive samo od njegove plaće.

16. Iz iskaza svjedoka Hrvoja Perić, brata tužitelja, proizlazi da mu je poznato da je tužitelj bio imenovan za javnog ovršitelja i s veseljem je očekivao početak novog posla, no međutim, kako je Hrvatski Sabor odgodio primjenu tog Zakona na šest mjeseci, iako je prethodno opremio cijeli ured i pripremio sve za obavljanje te službe, postao je zabrinut. U konačnici je Hrvatski Sabor stavio Zakon izvan snage i ukinut je institut javnih ovršitelja, tako da su svi njegovi planovi pali u vodu. Postao je zabrinut i opterećen nastalom situacijom i to se vidjelo na svim njihovim obiteljskim okupljanjima kada je uglavnom pričao o tome. Sjeća se da je u Jutarnjem listu objavljen članak o javnim ovršiteljima kao šerifima. Tužitelj je imao kredit za stan, malo dijete i suprugu s nesigurnim prihodima, tako da mu nije bilo baš dobro.

17. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je 2011. bio zaposlen u Hypo Leasingu Croatia na radnom mjestu voditelja tima naplate, koji posao je obuhvaćao naplatu u ovršnim i stečajnim postupcima. Javnoovršiteljska služba mu se učinila kao jedan korak naprijed i odlučio je položiti javnoovršiteljski ispit, što je i učinio s pohvalom, te je imenovan javnim ovršiteljem. Nakon toga je krenuo s pripremama i uzeo u zakup prostor u Strojarskoj ulici koji je ispunjavao sve pretpostavke propisane Zakonom, te je imao svu potrebnu opremu i kvadraturu. Sjeća se da je 5. studenog u "Jutarnjem listu" bilo objavljeno njihovo rješenje s osobnim podacima uz tekst koji je govorio o tome kako će javni ovršitelji ulaziti ljudima u stanove u uzimati i odnositi ljudima

stvari. Ministarstvo je nastavilo s pripremama za tu službu, unatoč medijskoj kampanji, kao i predizbornoj kampanji, i najavama tadašnje oporbe te ništa nije ukazivalo da bi bila dovedena u pitanje ta služba. Čak im je i predsjednik Vrhovnog suda 12. prosinca 2011. uručio Povelju o postavljenju. Od poslodavca je zatražio sporazumni raskid radnog odnosa. Međutim, na prvoj konstituirajućoj sjednici Hrvatskog sabora, 22. prosinca 2011., donijeta je odluka o odgodi primjene tog Zakona i odmah je od poslodavca povukao svoj otkaz jer nije znao što će biti. No međutim, od strane poslodavca je krivo shvaćeno i kao da je poslodavac izgubio povjerenje u njega iako je jasno naveo da će nastaviti s radom na isti način kako je i do sada radio, no poslodavac ga je zatražio da zatraži raskid radnog odnosa s danom isteka odgode primjene Zakona i čak mu je predložen pisani primjerak, uz riječi direktorice da je on takav "kalibar" da će bez problema naći posao. On je to odbio jer nije imao nikakvu drugu varijantu, a i činilo mu se da neće biti ništa od te službe. Njegova supruga je ostala u svibnju 2013. bez posla, a njega je poslodavac u međuvremenu stavio na najniže rangirano radno mjesto s bitno manjom plaćom i svakodnevnom izolacijom i dvostrukom kontrolom njegovih predmeta. Kako je to bilo prilično teško podnositi pokušao je razgovarati s upravom, no nije bilo sluha, pa je tada razgovarao s članom uprave Hypo Banke i objasnio mu je situaciju u kojoj se našao kako bi on objasnio njegovom članu uprave u Hypo Leasingu, što je on doista i učinio. Međutim, u konačnici je njegov poslodavac ukinuo njegovo radno mjesto i u cijeloj sistematizaciji je bilo ukinuto jedino njegovo radno mjesto, nakon čega je bio prisiljen potražiti novi posao, te ga je i pronašao u listopadu 2014. Nije imao prekid radnog odnosa, a sada je zaposlen u Addiko banci na radnom mjestu voditelja tima pravne naplate. Nakon što je izgubio radno mjesto voditelja tima bila smanjena plaća za 20% i izgubio je godišnji bonus. Taj bonus je ovisio o godini, primjerice te godine je bio 5.000,00 kuna, a sljedeće godine je bio viši i tako se tri godine povisivao, kako je to navedeno u ugovoru o radu. Komisija Ministarstva pravosuđa je došla u njegov zakupljeni prostor 23. prosinca 2011., dakle dan nakon donošenja odluke o odgodi primjene Zakona. Posebno je napomenuo da je u to vrijeme imao stambeni kredit i mladb. dijete i bili su na rubu egzistencije jer mu je i supruga ostala bez posla, a imali su stambeni kredit, njemu je plaća bila smanjena, tako da im je pomagala sestra njegove supruge koja je zaposlena u Njemačkoj, a što je trajalo oko godinu i pol dana. Postupanjem tužene doživio je veliki stres i posljedično degradaciju na poslu što mu je bitno utjecalo na njegov svakodnevni život. Našao se u situaciji kada još nije bio potpisao sporazumni raskid ugovora o radu s poslodavcem, a bio je donesen Zakon o odgodi primjene Zakona o javnim izvršiteljima, radi čega si uopće nije mogao priuštiti bolovanje nego je bio primoran osigurati si egzistenciju i pokušati vratiti povjerenje poslodavca. Posebno naglašava da je jako teško bilo vratiti povjerenje poslodavca budući da kada su saznali da želi otići nisu uopće razumjeli o kakvoj vrsti posla se radi, a kako je radio u korporaciji u tom trenutku za njih prestanete postojati i oni na vas više ne računaju. Uspio je sačuvati radno mjesto, ali ne na onom na kojem je bio te je sljedećih godinu dana trpio suptilna poniženja na način da bi njegovi dokumenti išli dva puta na kreditni odbor iako se to nije prije događalo jer je bio kompetentan, da bi u konačnici bila napravljena nova sistematizacija radnih mjesta prema kojoj se samo njegovo radno mjesto ukida. Takvo postupanje dovodi do toga da ste ustvari prisiljeni otići, a pri tome je izgubio sva primanja koja je imao temeljem ranijeg radnog mjesta, 20% manje plaće kao i pripadajuće bonuse i u konačnici otpremninu, zbog čega je 2014. dao otkaz i otišao. Prvih godinu dana nakon ukidanja Zakona bio je u intenzivnom stresu koji je u blažem obliku trajao sve dok nije otišao 2014. Može reći da i dan danas trpi posljedice svega toga.

18. Sud u cijelosti prihvaća iskaz tužitelja budući je realno i životno opisao situaciju u kojoj se našao, kao i posljedice koje su za njega proizašle iz predmetnog štetnog događaja, kao i svjedoka koji su neposredno svjedočili kako pripremana tužitelja za obnašanje te službe, tako i situaciji u kojoj se našao nakon što se dogodila odgoda Zakona i kasnije njegovo stavljanje izvan snage. Ocjenjujući značaj iskaza tužitelja, sud je u obzir uzeo i činjenicu da je u iskazu dana subjektivna, osobna slika jednog stresnog događaja, koju svaki čovjek proživljava različito. Iz iskaza tužitelja i pročitanih isprava proizlazi da je on poduzeo sve radnje koje je bio dužan poduzeti da bi bio imenovan javnim ovršiteljem - od prijave na natječaj, pripreme i polaganja ispita s pohvalom, pronalaženja prostora, opreme prostora propisanim namještajem, osiguranja telefonskog i Internet priključka i sl. Sve to nesumnjivo je zahtijevalo značajan utrošak novca, vremena i energije, što se u konačnici pokazalo uzaludnim, te stoga tužitelj, prema utvrđenju ovoga suda, opravdano zahtijeva da mu se pretrpljena šteta naknadi.

19. O istom pitanju, odgovornosti države za štetu imenovanim javnim ovršiteljima u istovrsnim predmetima, Vrhovni sud Republike Hrvatske je izrazio shvaćanje u odlukama posl. broj Rev 1532/14-3 od 23. siječnja 2018., Rev 2321/2018-3 od 19. svibnja 2020. i Rev-1807/2019-2 od 29. studenog 2022., prema kojem je tužena odgovorna za štetu koju imenovani javni ovršitelj trpi vezano na povredu njegovih legitimnih očekivanja u oživotvorenje Zakona o javnim ovršiteljima („Narodne novine“ broj 139/10, 150/11, 70/12 i 112/12).

20. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u navedenim odlukama zaključio da nedosljedno postupanje tužene kao zakonodavca u odabiru modela javne ovrhe u odnosu na individualna prava imenovanih javnih ovršitelja, koji su ostvarili sve pretpostavke za početak svog rada, ali nisu započeli s tom službom, što je u konačnici stvorilo za njih štetne posljedice, predstavlja štetnu radnju kojim je oštećeniku nanesena šteta, kao jedna od pretpostavki odgovornosti za štetu. U tim je odlukama izraženo shvaćanje da je legitimno pravo tužene kao zakonodavca izabrati model ovrhe, kao i kasnije odustati od izabranog modela, slijedom čega tuženičino postupanje nije protupravno, ali da je takvim postupanjem tužena povrijedila legitimna očekivanja tužitelja kao imenovanog javnog ovršitelja, slijedom čega bi mu, otklanjanjem tuženičine odgovornosti za naknadu štete bio nametnut prekomjeran teret, pa da stoga, radi uspostavljanja pravedne ravnoteže između općih ili javnih interesa zajednice i narušenih prava pojedinaca, i u slučaju izostanka protupravnosti u postupanju tuženice kao zakonodavca, postoji njena odgovornost za štetu koja je u konkretnom slučaju nastala tužitelju povredom njegovih legitimnih očekivanja.

21. Nedvojbeno je tužitelj pretrpio štetu opisanim postupanjem tužene kada je ona propustila riješiti status imenovanih javnih ovršitelja, tj. nakon što su isti postupili po njezinom nalogu, te snosili materijalne izdatke i imali zakonita i legitimna očekivanja, da će obavljati posao koji će im omogućavati ostvarivanje prihoda. Stoga postoji uzročnopoljsedična veza između propusta tužene, da odluči na odgovarajući način o pravnom statusu javnih ovršitelja, (tako i tužitelja), te štete koju je tužitelj nedvojbeno pretrpio. Sama štetna radnja je u ovom konkretnom slučaju upravo propust tužene da donese odgovarajuću odluku u vezi rješenja statusa tužitelja, kao i ostalih javnih ovršitelja, slijedom čega je odgovorna za štetu koja je nastala tužitelju, u smislu

odredbe čl. 1045. i čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i 41/08), dalje ZOO.

22. Tužitelj je u tim okolnostima, pouzdajući se u pravnu sigurnost, kao i da je udovoljio svim propisanim uvjetima da bi mogao vršiti zakonom propisanu javnu dužnost javnog ovršitelja, neočekivanim ukidanjem instituta javnih ovršitelja, i u situaciji u kojoj su se nadležni državni dužnosnici i tijela oglušili o potrebu rješenja njegove osobne situacije, pretrpio štetu za koju je odgovorna tužena i prema čl. 145. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine br. 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.), koji propis se temelji na pravnoj stečevini Europske unije, a u kojem smislu država, zbog kršenja određenih obveza tj. prava pojedinca, odgovara neovisno o tome radi li se o kršenju obveza od strane zakonodavne, izvršne ili sudbene vlasti.

23. Prema utvrđenju ovog suda ta štetna radnja (odnosno propuštanje) je u nedvojbenoj uzročnopsljudičnoj svezi sa štetom koja je tužitelju nastala. Tužena odgovara po načelu objektivne odgovornosti sukladno članku 14. Zakona o sustavu državne uprave (Narodne novine br. 150/11, 93/16 i 104/16), a u svezi s člankom 1045. ZOO-a. Uslijed takvog protupravnog postupanja tužene je tužitelj pretrpio štetu u smislu odredbi čl. 1046. ZOO-a; imovinsku u vidu troškova pripreme i polaganja javnoovršiteljskog ispita i uloženi sredstava u opremu i prostor, o čemu je pravomoćno odlučeno, kao i neimovinsku štetu, koja se sastoji od povrede prava osobnosti, prava na dostojanstvo, čast, ugled, sve u smislu odredbe čl. 19. ZOO-a.

24. Zahtjev za neimovinskom štetom zbog povrede prava osobnosti tužitelj obrazlaže navodeći da mu je povrijeđeno pravo na duševno zdravlje, jer je od poslodavca zbog imenovanja javnim ovršiteljem zatražio sporazumni raskid radnog odnosa, od kojega je odustao budući je došlo do odgode početka rada javnih ovršitelja i nakon što je poslodavac već bio sačinio prijedlog sporazuma. Traženje sporazumnog raskida radnog odnosa, pa odustajanje od njega je isprovociralo nadređene tužitelju zbog čega su mu u razdoblju od 22. prosinca 2011. do odlaska kod novog poslodavca 10. listopada 2014. izmijenili ugovor o radu, te je morao pristati na plaću nižu u iznosu 3.000,00 kuna, što je utjecalo na njegovu financijsku situaciju i otplatu stambenog kredita budući je imao obitelj s malim djetetom, a u međuvremenu mu je i supruga ostala bez posla. Trpio je pritiske da potpiše sporazumni raskid radnog odnosa 11. srpnja 2012., te je bio izložen omalovažavanju i uvredama od strane nadređenih, osjećao se depresivno i anksiozno. Sve to su potvrdili i saslušani svjedoci kojima sud vjeruje jer su njihovi iskazi iskreni, istiniti i uvjerljivi i podudarni iskazu tužitelja. Uz to, sustavnom negativnom zlonamjernom i neistinitom medijskom kampanjom kod građana je izazvalo zgražanje prema javnim ovršiteljima, čemu su bili izloženi i članovi njihovih obitelji.

25. Kao što prethodno navedeno tužena je imala pravo odabrati model ovrhe za koji smatra da će najdjelotvornije, najbrže i s najmanje troškova ispuniti ciljeve zbog kojih se novi ovršni model i ustanovljava. Zakonodavac je, dakle, imao ustavnu ovlast institut javnih ovršitelja zamijeniti institutom sudskih ovršitelja. Budući da zahtjevi vladavine prava nalažu da u okolnostima kakve su postojale u slučaju službe javnih ovršitelja, sustavne zakonodavne promjene budu provedene u skladu s načelom pravedne ravnoteže, sa što manje posljedica za one koje će te promjene pogoditi, postojala je zakonodavčeva obveza da uspostavi ravnotežu između općih ili javnih

interesa zajednice (uvođenja novog zakonodavnog modela ovrhe kojim se ukida služba javnih ovršitelja) i zaštite prava pojedinaca - imenovanih javnih ovršitelja, kojima je taj isti zakonodavac prethodno priznao profesionalni položaj i zaposlenje, namećući im istodobno i obveze vezane uz službu javnog ovršiteljstva koje su zahtijevale znatna financijska ulaganja. Zakonodavna intervencija kojom se ukinula ta služba ujedno je značila i ukidanje mogućnosti bilo sudske zaštite prava javnih ovršitelja koja su izvirala iz pojedinačnih rješenja ministra pravosuđa o njihovu imenovanju za tu službu. Na taj način, po stavu ovoga suda, tužena je povrijedila pravo osobnosti tužitelja na način da je povrijedila njegovo duševno zdravlje i dovela ga u stanje uznemirenosti, nesigurnosti i neizvjesnosti. Tako je tužitelj doveden u stanje, ne svojom krivnjom, da ne može više ostvarivati prihode koje je imao, brigu o vlastitoj egzistenciji i egzistenciji obitelji, trpeći pri tom velike duševne boli zbog neizvjesnosti i nesigurnosti, što su potvrdili i saslušani svjedoci Paurević, Tandarić i supruga tužitelja koji su neposredno svjedočili stanju u kojem se neočekivano našao zbog postupanja tužene, kao i sam tužitelj u svom iskazu.

26. Člankom 1100. st. 2. ZOO, je propisano da će sud pri odlučivanju o visini pravične novčane naknade voditi računa o jačini i trajanju povredom izazvanih fizičkih boli, duševnih boli i straha, cilju kojemu služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive s njezinom naravi i društvenom svrhom. Sve navedeno su kriteriji koji utječu na ocjenu suda je li pravo osobnosti povrijeđeno u toj mjeri da zbog toga oštećeni ima pravo na isplatu pravične novčane naknade.

27. Po utvrđenju ovoga suda, pravo osobnosti tužitelja je povrijeđeno u toj mjeri da mu pripada pravo na isplatu pravične novčane naknade jer je trpio jake duševne boli zbog stanja nesigurnosti, egzistencijalne zabrinutosti i uznemirenosti koje po svom objektivnom intenzitetu opravdavaju dosuđenje pravične novčane naknade. Sud u cijelosti prihvaća njegov iskaz budući je realno i životno opisao situaciju u kojoj se našao, kao i posljedice koje su za njega proizašle iz predmetnog štetnog događaja. Ocjenjujući značaj ovog dokaza sud je u obzir uzeo i činjenicu da je u iskazu dana subjektivna, osobna slika jednog stresnog događaja, koju svaki čovjek proživljava različito. Iz iskaza tužitelja i pročitanih isprava proizlazi da je on poduzeo sve radnje koje je bio dužan poduzeti da bi bio imenovan javnim ovršiteljem - od prijave na natječaj, pripreme i polaganja ispita, uređenja prostora, opreme prostora propisanim namještajem, pregleda prostora, osiguranja telefonskog i Internet priključka i sl. Sve to nesumnjivo je zahtijevalo značajan utrošak vremena i energije, što se u konačnici pokazalo uzaludnim. Uz to, nakon što je odustao od sporazumnog raskida radnog odnosa, snižena mu je plaća za 3.000,00 kuna, posebno je nadziran njegov rad, te je bio izvrgnut pritiscima i zlostavljanju od strane nadređenih. To postupanje poslodavca tužitelja je uzročnopoljedičnoj vezi s postupanjem tužene jer je do istog došlo upravo iz razloga jer je tužena odustala od uvođenja instituta javnih ovršitelja. i iz nalaza i mišljenja liječnika vještaka proizlazi da je tužitelj radi postupanja tužene imao psihičke smetnje, koje se mogu podvesti pod kategoriju poremećaja prilagodbe, kao posljedice psihičkog stresa koji je proistekao iz činjenice da mu je ime i adresa objavljeni u dnevnim novinama početkom studenoga 2011. budući se stres povezan s imenovanjem javnim ovršiteljem, koju službu nikada nije započeo zbog zakonskih izmjena, više puta postoji jasna uzročno posljedična veza između imenovanja tužitelja javnim ovršiteljem i pojave recidivirajućeg stresa koji se u konačnici razvio u poremećaj prilagodbe. Stoga je kod tužitelja došlo do narušenja njegova duševnog zdravlja što vještak ocjenjuje na način da utvrđuje da je tužitelj

trpio umjereni oscilirajući strah u trajanju 15 dana, te slabiji oscilirajući strah u trajanju 30 dana. Navedeni strah proizašao je iz događaja od studenoga 2011. (objava osobnih podataka u dnevnim novinama), vezano za donošenje odluke o odgodi primjene zakona od 22. prosinca 2011., te vezano za donošenje odluke od 15. listopada 2012. kojom je Zakon ukinut, kao i postupanjem tadašnjeg poslodavca da mu ukine radno mjesto i smanji plaću. Ti događaji su proistekli upravo zbog postupanja tuženice prema tužitelju kao imenovanom javnom ovršitelju jer je tadašnji poslodavac tužitelju „zamjerio“ što se javio na natječaj za javnog ovršitelja i time doveo u pitanje svoju lojalnost prema bivšem poslodavcu. Uz to je kod tužitelja došlo do smanjenja njegovih životnih aktivnosti od 5% tijekom tri godine koje proizlazi iz činjenice da je u tom vremenskom razdoblju bio pod utjecajem više različitih negativnih emocija koje su ometale njegove svakodnevne aktivnosti te je morao ulagati pojačane napore u omjeru 5% kako bi mogao funkcionirati.

28. Stoga ovaj sud, na temelju odredbe čl. 1100. ZOO i primjenom odredbe čl. 223. ZPP-a, uzimajući u obzir sve naprijed navedene okolnosti, tužitelju na ime neimovinske štete za povredu prava osobnosti dosuđuje naknadu u visini 22.471,30 EUR. Pri odlučivanju o visini pravične novčane naknade sud je, sukladno čl. 1100. st. 2. ZOO-a, vodio računa o jačini i trajanju povredom izazvanih duševnih boli, cilju kojemu služi ta naknada, ali i tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

29. Tužitelju su dosuđene zatezne kamate na ovaj iznos od dana podnošenja zahtjeva za mirno rješenje spora 22. prosinca 2014. do isplate. Naime, čl. 1103. ZOO propisano je da obveza pravične novčane naknade dopijeva danom podnošenja pisanog zahtjeva ili tužbe, osim ako je šteta nastala nakon toga.

30. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 4. ZPP-a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (48.519,92 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br.138/23 u daljnjem tekstu: OT).

31. Tužitelj je u cijelosti uspio s osnovom tužbenog zahtjeva, te u omjeru 53% s visinom, slijedom čega je njegov uspjeh u sporu 77%.

32. Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na trošak sastava odštetnog zahtjeva (Tbr. 28. OT 500 bodova), sastava tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT 500 bodova), zastupanje na ročištima održanim dana 7.7.2016., 23.11.2016., 23.3.2017., 17.1.2018., 9.9.2024., 9.12.2024., 13.3.2025., 22.1.2026., 8.6.2026. i 17.9.2026. (Tbr 9. toč. 1. i 5 OT 4250 bodova), sastava podneska od 24.12.2024. i 30.7.2026. (Tbr 8. toč. 1. i 4. OT 275 bodova), odnosno 5525 bodova ili 11.050,00 EUR, trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu 2.762,50 EUR, što ukupno iznosi 13.812,50 EUR, koji trošak je umanjen za 23% odnosno za 3.176,88 EUR, za koliko tužitelj nije uspio u parnici, a tuženik jest, tako da priznati trošak zastupanja tužitelja iznosi 10.635,62 EUR, čemu je pribrojen trošak sudske pristojbe na tužbu 110,60 EUR, presudu 531,65 EUR, te trošak plaćenog predjuma za provođenje medicinskog vještačenja 300,00 EUR, tako da ukupno priznati trošak tužitelja iznosi 11.577,87 EUR, sukladno čl. 155. ZPP-a.

33. Budući da je tužitelj tražio zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, a kako parnični troškovi obuhvaćaju i

zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud mu je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude u ovoj pravnoj stvari, to jest od 15. listopada 2026. do isplate.

34. Zatezna kamata na parnični trošak je dosuđena u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu, 15. listopada 2026.

Sutkinja

Jadranka Liović Merkaš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o njoj odlučuje Županijski sud u Puli-Pola.

Dna:

- pun. tužitelja
- pun. tužene OGDO u Zagrebu na broj P-DO-9/2026

Broj zapisa: **9-3088e-a9e3b**

Kontrolni broj: **02a1e-82ee2-0b195**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.